

Proloog

Het is een welbekend fenomeen dat sprookjesprinsessen hoe dan ook altijd hun prins vinden. Soms duurt het even en moet er iets overwonnen worden, maar het komt altijd goed. De zeemeermin krijgt benen, de prins brengt Sneeuwwitje tot leven of die van Doornroosje verslaat een draak om bij haar te komen.

Ik vraag me de laatste tijd steeds vaker af of dat vroeger echt wel zo ging. Als datingapps zoals Tinder en Lexa bijvoorbeeld in die tijd hadden bestaan, had de prins dan net zoveel moeite gedaan? Of had hij bij het zien van die draak gedacht: Ach weet je, doe maar niet. Swipe naar links, hoppa, volgende.

Op mijn werk – een droombaan, ik zweer het je – zie ik de ene na de andere prinses eindigen met een rins en af en toe vraag ik me af of ik niet misschien eerder de boze, gerimpelde oude heks ben, die gedoemd is om op een gruwelijke manier dood te gaan, in plaats van het meisje met de prachtige blauwe jurk die dag in dag uit de kinderdromen van kleine meisjes waarmaakt door ze een beetje aandacht te geven. Of misschien is mijn prins gewoon nog een muis die eerst een goede fee tegen moet komen?

1

‘Tinder, echt waar!’ Noa zit aan de bar en knikt wild met haar hoofd terwijl ze een slok neemt van haar drankje en tegelijkertijd iets probeert op te zoeken op haar telefoon. ‘Ik gebruik het zelf niet, maar ik heb wel gehoord van mensen die er hun ware liefde op hebben leren kennen. En als het niets is, dan klik je toch gewoon op “blokkeer” en heb je nergens meer last van. Als hij tijdens een chat heel leuk is maar in het echt tegenvalt. Of dat hij foto’s van tien jaar geleden heeft gebruikt waarop hij vijftig kilo slanker lijkt.’ Ze grinnikt. ‘Of dat het zo iemand is met een vlotte babbel achter een toetsenbord, maar waar in het echt geen stom woord uit komt.’

Het lukt me nog net om mijn slok binnen te houden als ik het voor me zie. Dat er een man tegenover me zit die verveeld op zijn telefoon kijkt en dat ik leunend met mijn hoofd in mijn handen naar de klok kijk, me afvragend of ik al met goed fatsoen kan zeggen dat ik moet gaan. En dat die man dan een grote, rode knop op zijn voorhoofd heeft, met het woord ‘blokkeer’ erop. Dat ik over tafel moet buigen, mijn vinger moet uitsteken en dan zijn verontwaardigde blik moet aanzien als hij doorheeft wat ik ga doen.

‘Lena?’ Noa knipt met haar vinger vlak voor mijn gezicht. ‘Ik weet dat je af en toe een beetje afdwaalt, maar als je zo’n glimlach op je gezicht hebt, dan wil ik ook weten waarom.’

Ik schud mijn hoofd. ‘Het was niets.’ Ook al kennen we elkaar al een tijdje en weet ze hoe ik ben, Noa zou me voor gek verklaren als ik haar zou vertellen wat er zich net in mijn hoofd afspeelde. ‘Ik zat gewoon even na te denken over de parade morgen. Het schijnt dat een van de mui-zen ziek is. Ik weet nooit of het nou Tom of Pieter is, maar ze hebben moeite met een vervanger vinden.’

Noa is al niet meer geïnteresseerd. ‘Maar even over Tinder dus. Je moet elkaar eerst liken voor je berichtjes kunt sturen, zodat niet zomaar elke enge oude vent een gesprek met je kan beginnen.’ Ze zucht overdreven. ‘Het is zo jammer dat je geen foto in je kostuum mag plaatsen, dat zou er pas voor zorgen dat de ene na de andere man naar rechts zou *swipen*. Niemand kan een prinses weerstaan.’

Ik kijk haar verbaasd aan. Dát zou pas een teleurstelling zijn. Dat je date je in je saaie kloffie ziet aan komen lopen terwijl er op je profiel een foto staat van een prinses met perfecte theatermake-up, een hoogblonde pruik en een jurk met zowel een korset als een petticoat. In het echt ben ik onopvallend, met muisbruin haar en zelfs de felblauwe prinsessenogen zijn nep. Zonder lenzen zijn mijn ogen gewoon bruin met een paar gouden spikkeltjes erin, niets bijzonders.

‘Oké, stel nou dat ik iemand ontmoet via Tinder. Mag ik hem dan meenemen naar een van onze avondjes hier?’ Het duurt even voor ze antwoord geeft, en als ze het doet is het nog een beetje twijfelend, maar ze knikt.

‘Als het maar niet op jullie eerste afspraakje is, want die man zou niet weten wat hem overkomt. Maar als je, laten we zeggen, drie dates hebt gehad, denk ik wel dat het serieus genoeg is om hem mee te nemen.’

Daar ga ik haar aan houden. Het is geen pretje om als enige elke keer alleen te zijn, als al je collega's een relatie hebben. Staan ze weer te zoenen, of zie je weer een hand naar een bil gaan, een aai over een arm, terwijl je zelf nog een druif van een cocktailprikkertje af hapt. En dus pak ik mijn telefoon en download de app terwijl Noa toekijkt.

'Ik moet mijn naam invullen.'

'Je kan je eigen naam invullen, maar ook een nickname, als je dat prettiger vindt. Iets wat helemaal niets met je eigen naam te maken heeft!' Noa grinnikt en grist de telefoon uit mijn hand. Ze typt iets in, drukt op verzenden en geeft de telefoon terug aan mij. 'Je mag dan misschien geen foto in kostuum gebruiken maar dit is ook wel toepasselijk.'

TINDERELLA. In hoofdletters. Ik vind het eigenlijk wel leuk, dus ik laat het staan. 'Waarom trek je het niet helemaal door?' Ze gebaart weer dat ze mijn telefoon wil en ik overhandig hem met een zucht. In het ergste geval moet ik gewoon alles wat ze schrijft thuis weer wissen, maar ik weet dat het beter is om haar af en toe gewoon haar gang te laten gaan.

'Schiet op, voor de rest komt. Dat jij het weet is al erg genoeg maar ik zou het besterven als ik met iedereen moet delen dat ik mijn toevlucht moet nemen tot een of andere app om een dekseltje te vinden.' Ze tikt driftig door op het scherm van mijn smartphone en begint daarna vegende bewegingen te maken. Een minuut of vijf later duwt ze het toestel terug in mijn hand.

'Nog even een paar van je beste selfies toevoegen en je bent *good to go*.' Ik durf haast niet te kijken.

Deze Tinderella is op zoek naar een droomprins, van wie ze niet per se op glazen muiltjes hoeft te lopen, maar die

er ook tevreden mee is als ze een paar sneakers draagt. Graag iemand met bedienden, of iemand die zijn eigen rommel opruimt, omdat ze dat al lang genoeg voor anderen heeft gedaan.

Mijn blik schiet naar Noa's gezicht en aan de rode kleur op haar wangen te zien weet ze zelf ook wel dat ze eigenlijk een beetje te ver is gegaan.

'Dat laatste moet je anders maar weghalen,' mompelt ze schuld bewust, net voor de deur openvliegt en haar vriend Ralf verschijnt, met in zijn kielzog een hele club collega's die vandaag in de parade hebben gelopen.

Vier uur later sluip ik zo stil als ik kan thuis naar binnen. Ook al slaapt mijn moeder overal doorheen, wil ik toch het risico niet nemen. De verpleegkundige komt juist haar kamer uit.

'Een slechte avond, maar ze slaapt. Het staat allemaal in het rapport. Ik hoop dat je een leuke avond hebt gehad?'

Ik knik. 'Jazeker. Dank je, Vivian.'

Ze glimlacht. 'Je moeder is een van mijn makkelijkste patiënten. Ik heb naast haar gezeten terwijl zij televisie keek. Het voelt bijna oneerlijk om hiervoor betaald te krijgen.' Ik zou niet weten wat ik zonder Vivian moest beginnen. Dan zou Noa's tekst op mijn profiel pas écht waar zijn...

We nemen afscheid en ik loop de trap op naar mijn kamer een verdieping hoger. Onderweg gaap ik wel drie keer. Het is maar goed dat ik morgen niet heel vroeg hoeft te beginnen. Ik besluit vannacht de babyfoon naast mijn bed te zetten zodat ik het hoor als mijn moeder wakker wordt of iets nodig heeft en ga mijn tanden poetsen.

Pas als ik mijn wekker wil zetten, zie ik het. Een vlam boven in de balk van mijn telefoon en een hele lading aan meldingen over ‘een match’. Had Noa niet gezegd dat mannen je pas een bericht kunnen sturen als je elkaar hebt geliket en dus een match hebt met elkaar? Ik wrijf ongelovig met mijn vinger over het scherm en trek het menu omlaag. Als ik Tinder open, maakt het eerste bericht me duidelijk dat ze dat dus ook even voor me heeft geregeld.

Wat leuk dat we een match zijn, zegt ene Jan van 45. En *Hoi Cinderella. Verkoop je ook wel eens je gedragen sokken, nadat je die in je sneakers hebt aangehad? Ik heb wel interesse*, van ene Bastiaan. O mijn god. Het zijn er zóveel. Het lijkt wel of Noa heel Tinder naar rechts heeft geswipet terwijl ik dacht dat ze mijn biografie aan het schrijven was.

Er komt er weer een binnen. *It's a match*, schreeuwen de gekleurde letters in de app me toe. Ik klik op de melding om de match te bekijken. O, gatver. Zo'n badboy met een typisch James Dean uiterlijk die zwoel in de camera kijkt. En dan nóg een: Yohan, van 69. Heeft ze geen leeftijdsmaximum ingesteld? Hier ga ik dus écht niet op reageren. Met een kreun van afschuw gooi ik de telefoon van me af. Hier gaat Noa zó keihard voor boeten.

Op het moment dat ik zijn foto zie, met zijn felblauwe ogen en zijn twee dagen baardje, een piercing in zijn wenkbrauw en een lachje waar elke vrouw slappe knieën van zou krijgen, weet ik dat ik hem ook naar rechts zou hebben geswipet als Noa dat al niet voor me had gedaan. Levi, heet hij. Hij is gewoon écht knap, voor zover je dat kunt zien op een foto. Hij heeft er vier op zijn profiel

staan: een van zijn gezicht, een waar hij helemaal opstaat en waarop je kunt zien dat hij een afgetraind lichaam heeft, een vakantiekiekje genomen van de achterkant waar hij uitkijkt over de top van een besneeuwde berg en een spiegelselkie zonder hoofd waarop je nét kunt zien dat hij een handdoek om zijn heupen heeft. Dit bevalt me héél goed.

In tegenstelling tot de meeste openingszinnen heeft die van hem niets met seks te maken, maar schrijft hij een simpel *Hoi*.

Ook hoi, antwoord ik, en wanneer ik daarna voor het eerst weer opkijk van mijn telefoon is het drie uur later. Drie uur die ik heb besteed aan een man leren kennen op Tinder, nota bene. Een man die van lezen houdt en van eten – net als ik –, die een echt familiemens is en een ontzettend aanwezig gevoel voor humor heeft, waardoor ik constant hardop moet lachen. Een man die te mooi klinkt om waar te zijn, zeker op zo'n app. Misschien is dit zo slecht nog niet. Toen hij vroeg waarom ik op Tinder zat besloot ik eerlijk te zijn.

Omdat voor mijn moeder zorgen al mijn vrije tijd opslokt en gewoon daten en hopen dat ik iemand tegenkom er niet in zit.

Hij begreep het, zei hij.

Mijn telefoon piept.

Mag ik je nummer zodat we niet per se op Tinder hoeven te praten? Stuurt Levi.

Ik denk erover na. Wel een hele seconde. Noa zei dat je mensen gewoon kon blokkeren, maar in principe kan dat in Whatsapp ook toch? En dus geef ik hem mijn nummer, waarna we nog eens een uur buiten Tinder om met elkaar appen tot de verpleegkundige komt zeggen dat ze nu weg-

gaat, wat betekent dat de zorg voor mijn moeder vanaf nu weer op mij neerkomt. Ze weet door haar Alzheimer de helft van de tijd niet eens wie ik ben. Ze denkt dat ik haar verpleegkundige ben of ze begint te mopperen dat ik niet goed heb schoongemaakt. Het is makkelijker om dan gewoon op je knieën te vallen en de vloer te poetsen dan te proberen mijn moeder te vertellen dat ik haar dochter ben, niet de huishoudster. Het is te duur om zowel overdag als 's nachts een verpleegkundige in huis te hebben, dus heb ik in overleg met haar arts besloten dat ik de nachten voor mijn rekening neem omdat ze die bijna altijd zonder problemen doorslaapt.

Mag ik je bellen? App ik naar Levi, terwijl ik met mijn glas water naar de woonkamer loop. Over een halfuur moet ik echt naar bed wil ik morgen weer mijn stralende zelf zijn en bellend gaat praten gewoon een stuk sneller dan typend op een scherm. Het duurt een paar seconden en dan zie ik dat de vinkjes blauw worden en hij een antwoord typt. Het verschijnt vrijwel meteen: *Nee*. Een gevoel van teleurstelling knijpt mijn maag samen. Maar dan begint hij weer te typen.

Als ik nu ook nog je stem zou horen, krijg ik je helemaal niet meer uit mijn hoofd. Het kost me nu al moeite je gezicht niet de hele tijd voor me te zien. Als Noa me nu zou kunnen zien zou ze alleen maar met haar hoofd schudden. Vol ongeloof waarschijnlijk, dat ik val voor iemand die zulke gladde dingen tegen me zegt. Ik besteed het laatste halfuur voor ik ga slapen met lieve dingen terugzeggen via Whatsapp en dan is het hoog tijd om mijn ogen dicht te doen. Ik kijk nog een laatste keer op mijn telefoon, na het piepje van een nieuw bericht.

Slaap lekker, schoonheid.